

További nevelése megegyezhet a jegenyefenyőével.

Azon kérdés megoldását, hogy a felnevelt erdőket, ha egyszer vágatásra érettek lesznek, nem lesz-e jobb természetes uton feljuitani, a jövő számára kell fentartani. A fanemnek árnyékot tűrő, valamint viharoknak ellentálló képessége az állabalapítás ezen módját nagyon előmozditaná.

A fapiacsról.

Budapest, 1890. május 31.

(B.) Az őszi vetések állása lassanként javulni kezdván, a gazdák reménye erősödik s ezzel karöltve a faüzlet állása is inkább szilárdult, jóllehet, hogy panaszra még eddig sem volt alap, mert a fenyőfa anyagoknak ugy a hazai, mint a külföldi piacokra való kereslete e tavaszon állandóan elég jó maradt s mert a tölgyfa anyagok és nevezetesen a donga kivitele is fokozatosan és annyira javul, hogy a normalis helyzet visszatérése ez árut illetőleg egyre több reményt nyujt.

Egyes piacokról a következő ártételeket közölhetjük:

Budapest. Egy méter cserhasábfa	4. ₂₅ —4. ₇₅ frt.
Egy méter bükkhasábfa	4. ₀₀ —4. ₂₅ "
Egy m ³ I. minőségű tölgy fűrészáru	45—50 frt.
Egy " II, " " " "	30—38 "
Egy " bükk fűrészáru	15. ₅₀ —22 frt.
Egy " vörösfenyő fűrészáru	25—30 frt.
Egy " jegenyefenyő "	14—18. ₅₀ frt.
Komárom. Egy méter cserhasábfa	4—4. ₂₅ frt.
Egy méter fenyőhasábfa	2—2. ₂₅ "
Száz darab 5 m. h. 29 cm. sz. és 2. ₄ cm.	
vastag lúczfenyődeszka tutajjal együtt	87—89 frt.

Száz darab 5 m. h. 29 cm. sz. és 2.4 cm. vastag jegenyefenyő deszka tutajjal együtt . .	68—72	frt.
Egy m ³ lucz- vagy jegenyefenyő épületfa	4. ₅₀ —8. ₂₅	frt.
Szeged. Egy méter cserhasábfa	3. ₂₅	frt.
Egy méter fenyőhasábfa	1. ₇₅	„
Egy m ³ I. minőségű fenyő fűrészárú . .	16—21	frt.
Egy „ I. „ tölgy „	36—44	„
Egy „ I. vékonyabb fenyőszálfa	6	„
Bécs. Egy méter bükkhasábfa	4. ₇₅ —5. ₀₀	frt.
Egy m ³ luczfenyő fűrészárú	18—21	frt.
Egy m jegenyefenyő fűrészárú	11—16	„
Egy m ³ tölgy fűrészárú	40—45	„

Vadászati tárcza.

Első szarvasom.

A hatvanas évek végén volt, midőn szarvasbögés idején engedélyt kaptam egy agancsár lelövésére, mely a szomszédos idegen területre szokott átváltani.

Megelőző este gondosan megvizsgáltam golyósfegyveremet, megnéztem és kitörülgettem a csöveket, meggyőződtem, helyesen áll-e az irányzó s jól működnek-e a lakatok, néhány töltényt kiválogatva gyorsan a táskámba helyeztem, s azután — nyugalomra tértem, mert hát holnap korán: még hajnal hasadta előtt talpon kellett lennem. Néhány órai fél álomban, nyugtalanul töltött pihenés után azonban már megint fenn voltam, s igazán megörültem, midőn meghallottam, hogy fali órám mély, lassú ütéseivel hajnali 2 órát jelez. Gyorsan felöltözvén, hirtelen megittam magam főzte reggeli theámat s még egyszer meggyőződve, hogy felszerelésem rendben van, kiléptem a friss, csipős őszi hajnalba.

Egy órai gyaloglás után már elértem a megjelölt cserkész utat, hol a kíséromül kirendelt erdőőr már csakugyan

várakozott rám Hirschmannal, a jó hannoverai vérebbel. Az idő s a tájék oly gyönyörű volt, hogy soha el nem feledem ezt a reggelt. A még teljes lombdiszben pompázó tölgyek a hajnalt hozó gyenge, friss szellőben ébredve ringatták hatalmas koronájukat féllálmosan suttagó leveleikkel. Máskülönbén főséges mély csend uralkodott mindenfelé.

A lábas erdő mellett elterülő vágás fölött finom, átlátzó köd uszott tova a hold ezüst fényében, mindenféle elképzelhető alakot véve fel utjában. Néha egy-egy erősebb fuvallat fátyolként lebbentette félre s ilyenkor aztán tisztán is ki lehetett venni az addig csak homályosan kibontakozó ide-oda mozgó árnyakat: a hazatérő nagy vadat, mely a hajnal közeledtével nappali tanyájára huzódott be. Aztán mintha valaki száraz farudakat ütne össze: sajátos hangokat lehetett hallani, melyeket én már jól ismertem.

Néhány jókedvű szarvas urfi tűzött össze, most még csak pajkos gyermekek módjára tréfából próbálgatva erejüket. Ma-holnap azonban, talán ugyanazon a helyen, vérbe fordult szemekkel, halálra szántan fogják megismételni a harczt, mint vetélytársak.

Tudja a jó Isten meddig s merre ragadott volna el képzeletem, ha egyszerre egy egészen más hang vissza nem térít a kalandozásomból. Belülről, az erdő mélyéből szólalt meg egy vén, erős bika s követte egy másik, harmadik más-más irányból; csak a nekem szánt szarvas nem jelentette még magát, pedig az ébredő hajnal aranyba mártott rózsaszín fátyola már ráereszkedett egyes kimagasló tölgyóriások csúcsaira. Itt volt már az ideje, hogy ő is hazatérjen, — és ime, itt is van!

Kétszer, háromszor dörgött elő érczes hangja, szemem azonban még nem pillanthatta meg. Óvatosan, néhol csúszva

igyekeztem megközelíteni, minduntalan meg-megállapodva egy-egy mély lélekzetvétellel.

Végre egy hatalmas tölgyhöz értem, — s ime alig 50 lépésnyire tőlem ott állott előttem a hatalmas szarvas, emelt fővel büszkén állapodva meg a vágás szélén. Mellette három tehén, mint megannyi éber űr. Maga semmi veszélyt sem látszott sejteni, de a három tehénnek s füle folytonosan mozgásban volt. Tudtam, hogy felfedezik rejtekhelyemet, ha sok időt engedek nekik s aztán „Isten veled!“ tovább állnak! — Lassan elkezdtem felemelkedni térdeplő helyzetemből, úgy mintha lassan a földből nőttem volna ki, oly lassan emeltem fel fegyveremet is az arcához, néhány másodpercig tartó czélzás visszafojtott lélekzettel s a lövés eldőrdült, megrázva a levegőt és befutva a közeli hegyoldalakat sokszoros visszhangban, — de azután ismét csend, halotti csend volt; a lőpor füstje szétfolyt a reggeli ködben s lassan, csöndesen úszott a harmattól nedves fűszálakon. Én még mindig ott álltam mozdulatlanul hallgatva, figyelve valami zörejre, neszre, de nem láttam s nem hallottam semmit. Nem tudom meddig bámulhattam úgy magam elé a lövés irányában, arra azonban emlékszem, hogy csak akkor tértem magamhoz, mikor erdőöröm a vérebel melletttem termett. A szemmel tartott irányban haladva, csakhamar megtaláltam a szarvas nyomát, mely a tehénekétől elvállván egyedül vezetett odább: de vért sehol sem láttam. Mit volt mit tenem, be kellett várnom, míg a szarvas előreláthatóan nagy betegesen lefekszik. Egy egész örökkévalóság volt az az órai várakozás, mely után végre elindulhattam pórázon vezetve Hirschmann a friss nyomon, mely nagy ivben lefelé vezetett a völgybe. Körülbelül 120 lépésnyire haladtam így, midőn a kutya erősen szimatolva a földön, hirtelen megállt s engem mintegy figyelmeztetni látszott egy kis véresepre,

mely egy földön heverő száraz tölgylevélhez tapadt. Gyorsított lépéssel követtem most a nyomon haladó vérebet, s nemsokára észrevettem, hogy a világos színű tüdővér is mind sürűbben mutatkozik. Nemsokára leértem a fiatalosba, melyben alig tettem néhány lépést s már is tördelést, recsegést hallottam belülről. A szarvas felkelt, talán hogy utolsó kísérletet tegyen a szabadulásra, de már nem volt ideje rá, mert a most szabadon bocsátott véreb villámgyorsan tűnt el utána a sürű fiatalosban s néhány másodperc után már fölhangzott erős mély hangja, jelölül annak, hogy a szarvast megállította. A fegyveremet lövésre készen kezemben tartva, a hang után siettem s néhány percnyi vesződések után végre oda értem a helyszínére. Ujra feltámadni készülő vadászlázamat leküzdve, arczomhoz kaptam fegyveremet, felvillant a második lövés és most már ott feküdt az erdők büszke disze, egy remek tizenkettős, megtört szemmel bucsuzva el az ép akkor ébredő naptól.

Évek hosszú sora tűnt le azóta, számos jó cserkészetem sikerült már, de mindez nem tudta lelkemből kiszorítani emlékét ennek az egy cserkészetemnek, talán azért, mert első volt. Igazi örömmel gondolok rá vissza most is, a hányszor alkalmam nyílik fölleveníteni a régen mult idők e kedves emlékét, midőn vállamra vethetem hű, kipróbált fegyveremet, ha neki indulhatok a friss őszi hajnalnak, ki az erdőbe, legszebb, legnemesebb vadjaink tanyája felé.

K.

Felhívás a folyó év őszi tartandó erdészeti államvizsgák tárgyában.

A folyó év őszi erdészeti államvizsgát tenni szándékozók figyelmeztetnek, hogy a vizsgaletétel engedélyeért a fennálló államvizsgaszabályzat értelmében beadandó folya-